

6. listopadu

**SV. NONIA OD SVATÉ MARIE
ALVARESE PEREIRY, ŘEHOLNÍKA****PAMÁTKA**

Nonius Álvares Pereira se narodil 24. června 1360 v Portugalsku, pravděpodobně v Cernache do Bonjardim [sernaš du bonžardim], ve šlechtické rodině. Ve třinácti letech byl přijat jako páže ke královskému dvoru a pasován na rytíře. V šestnácti letech se oženil, měl tři děti. Roku 1388 ovdověl a věnoval se plně vojenské kariéře. Již v pětadvaceti letech se stal vrchním velitelem portugalské armády a uznávaným vojevůdcem. Ubránil Portugalsko před připojením ke Kastilii, roku 1415 obsadil africkou Ceutu. Nonius vynikal nejen mimořádnými vojenskými schopnostmi, ale zároveň hlubokým duchovním životem, láskou k Eucharistii a mariánskou úctou. Hmotně zabezpečoval četné kostely a kláštery. V roce 1389 založil konvent karmelitánů v Lisabonu. Roku 1423, ve svých třiašedesáti letech, do něj jako laický bratr vstoupil. Přijal jméno Nonius od Svaté Marie. Vykonával nejprostší práce, vedl kající život naplněný modlitbou a péčí o chudé. Zemřel roku 1431 v pověsti svatosti, záhy byl uctíván jako národní hrdina a patron Portugalska. Oficiálně blahorečen byl až v kontextu 1. světové války v roce 1918, svatořečen roku 2009. Tereziánský Karmel slaví jeho památku 1. dubna.

Společné texty o svatých mužích (o řeholnících).

Modlitba se čtením**DRUHÉ ČTENÍ +**

Z věroučné konstituce II. vatikánského sněmu o církvi

(*Lumen gentium*, nn. 43-44)

Zasvěcení se Bohu řeholními sliby

Evangelijní rady čistoty zasvěcené Bohu, chudoby a poslušnosti mají podklad ve slovech a příkladu Pána. Doporučují je apoštolové, otcové, církevní učitelé a pastýři. Je to Boží dar, který církev přijala od svého Pána a z jeho milosti ho stále uchovává. Církevní autorita pod vedením Ducha svatého se ujala péče o evangelijní rady tím, že je vykládá, řídí jejich praktikování a ustavuje trvalé formy života podle nich. Tak se stalo,

že – obrazně řečeno – na stromě, který se podivuhodně a bujně rozvětvil na poli Páně ze semene daného od Boha, vyrostly různé formy života v samotě nebo ve společenství a různé řeholní rodiny, které slouží jak k prospěchu svých členů, tak k dobru celého Kristova těla. Řeholní rodiny totiž pomáhají svým členům k větší stálosti v daném způsobu života, k získání vyzkoušené nauky o cestě k dokonalosti, k bratrskému společenství v Kristově vojsku a k posílení svobody prostřednictvím poslušnosti. Tak mohou bezpečně uskutečňovat a věrně zachovávat řeholní sliby a s duchovní radostí pokračovat na cestě lásky.

Z hlediska božského a hierarchického zřízení církve není tento stav uprostřed mezi stavem duchovním a laickým, ale Bůh povolává z obou těchto skupin některé věřící, aby využili zvláštního daru života církve a byli tak, každý svým způsobem, prospěšní jejímu spasitelnému poslání.

Sliby (nebo jinými posvátnými závazky slibům svou povahou podobnými), kterými se křesťan zavazuje zachovávat tři uvedené evangelijní rady, dává se do výhradního vlastnictví Bohu nade všechno milovanému; tak je z nového a zvláštního titulu určen k Boží službě a oslavě. Křtem sice umřel hříchu a byl zasvěcen Bohu. Aby však mohl přijmout bohatší plody křestní milosti, chce se slibem evangelijních rad v církvi osvobodit od překážek, které by ho mohly odvrátit od vroucí lásky a dokonalé bohoslužby, a zasvěcuje se božské službě důvěrněji. Toto zasvěcení je tím dokonalejší, čím lépe ty pevně a trvalé závazky představují nerozlučný svazek Krista s jeho snoubenkou, církví.

Láskou, k níž vedou, spojují evangelijní rady zvláštním způsobem s církví a jejím tajemstvím ty, kteří se pro ně rozhodli, a proto musí být jejich duchovní život zasvěcen také dobru celé církve. Z toho vyplývá úkol pracovat podle svých sil a podle formy vlastního povolání – modlitbou nebo také činností – k tomu, aby Kristovo království v duších zakořeňovalo a sílilo a aby se šířilo do všech částí světa. Proto církev chrání a podporuje osobitý ráz různých řeholních společností.

Slib evangelijních rad je tedy viditelné znamení, které může a má účinně vést všechny členy církve k tomu, aby plnili bez zdráhání povinnosti křesťanského povolání. Boží lid nemá zde na zemi trvalý domov, ale hledá budoucí vlast. Proto řeholní stav, který více osvobozuje své členy od pozemských starostí, lépe ukazuje všem věřícím nebeské hodnoty přítomné už na tomto světě, lépe vydává svědectví o novém, věčném životě, který pro nás získal Kristus vykoupením, a lépe předem ohlašuje budoucí zmrtvýchvstání a slávu nebeského království. Tento stav také přesněji následuje a v církvi trvale zpřítomňuje ten způsob života, který přijal Boží Syn, když přišel na svět, aby uskutečnil Otcovu vůli, a který doporučil učedníkům, kteří ho následovali. Řeholní stav též jedinečným způsobem ukazuje nadřazenost Božího království nade všechny pozemské hodnoty a jeho nejvyšší požadavky. Mimoto všem lidem ukazuje velkou sílu kralujícího Krista a nekonečnou moc Ducha svatého, která podivuhodně působí v církvi.

Stav založený na slibu evangelijních rad nepatří sice k hierarchickému zřízení církve, náleží však nepopíratelně k životu a svatosti církve.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Jak 2,5; Žl 112,9

Bůh vyvolil chudé v očích světa, * aby byli skrze víru bohatí a dědici Království.

V. Rozděluje, dává chudým * aby byli skrze víru bohatí a dědici Království.

Nebo:

Z výkladu karmelitánské řehole
od blahoslaveného Jana Soretha

(Tex. XV, c. ed Paris 1625, p. 195-197)

Přilba naděje a meč Ducha

Na hlavu je třeba si nasadit přilbu spásy,¹ abychom doufali ve spásu od samotného Spasitele, který spasí svůj lid od jeho

hříchů.² Přílbou spásy je naděje, se kterou očekáváme věčnou odměnu. Nazývá se přílbou spásy, protože jako přílba je z výzbroje umístěna nejvýše a chrání hlavu. Tak i naděje vyniká nade všemi ctnostmi, stále vzhlíží vzhůru a vzdychá po věcech nebeských.

Dále se dodává „spásy“ proto, aby se ukázalo, že naději dosáhneme toho, po čem toužíme, totiž spásy. Tak jako je štítem víry samotná víra, je přílbou spásy sama spása, což je Ježíš Kristus, neboť spása přichází od Hospodina,³ a my tedy očekáváme, že spásy dojdeme jen od Spasitele. Připomínat si tuto věčnou spásu je vrcholem lidského myšlení, které člověka chrání před všemi útoky zlého.

Kdo už je vyzbrojen, aby se mohl chránit, musí pomýšlet na útok. Proto se v Řeholi dodává: meč Ducha, jímž je slovo Boží,⁴ ať hojně přebývá⁵ ve vašich ústech i v srdci⁶ a cokoliv konáte, ať se to děje podle slova Páně.⁷

Když jste vyzbrojeni krunýřem spravedlnosti, štítem víry a přílbou spásy,⁸ nikdy nebudete muset ustupovat před ďáblem a jeho spojenci. Nadto však existuje zbraň, kterou můžete ďábla, jeho pomocníky i jeho dílo porazit – totiž meč Ducha: jedná se tedy o duchovní meč, kterým je Boží slovo.

Slovo Boží se pak nazývá mečem Ducha ze čtyř důvodů. Zaprvé proto, že jeho původcem je Duch Svátý: Nebudete to vy, kdo budete mluvit, ale bude skrze vás promlouvat Duch vašeho Otce.⁹ Zadruhé, že zabíjí duchovní nepřátele, jak se praví u Izaiáše: usmrtí bezbožného dechem svých úst.¹⁰ Zatřetí proto, že rozděluje tělo a ducha, jak se praví v listě Židům: Boží slovo je plné života a síly; a o něco dále: proniká až k rozdělení duše a ducha.¹¹ A začtvrté, protože zraňuje a zasahuje hloubku našeho ducha, takže se v žalmech přirovnává k ostrým šípům: ostré šípy bojovníka.¹²

Jestliže na nás těžce doléhá pokušení od nepřítele, mnohem mocnější než on je pronášení Božího slova. A jestliže nás zkušenost učí, že nestačí být vyzbrojeni meči a zbraněmi, pokud se nám nedostává potravy, můžeme říci, že nám nechybí ani pokrm, jímž je slovo Boží. Když proti mně vypukne válka¹³

a vyvstanou tábory pokušení, budu doufat ve slovo svého Boha a snadno jím získám vítězství. A když si umyji ruce, připraví pro mě stůl,¹⁴ abych nežil pouze chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst,¹⁵ a tak krácel cestou jeho prikázání. Proto se v Řeholi dodává: slovo Boží ať hojně přebývá ve vašich ústech tím, že je budete kázat, a v srdci tím, že je budete meditovat. Jako nejblahoslavenější Panna Maria, ochránkyně našeho Řádu, všechna tato slova uchovávala ve svém srdci a rozvažovala o nich,¹⁶ tak mají hojně přebývat ve vašem srdci tím, že o nich rozjímáte, a ve vašich ústech tím, že je zvěstujete.

Podle Řehole a podle jejího nejdůležitějšího ustanovení také máte, bratři, hlásat slovo Boží jako náš otec Eliáš, jehož slova plála jako pochodeň.¹⁷ Následujte ho tím, že slovo Boží bude hojně přebývat ve vašich ústech i v srdci, a cokoli budete konat, ať se tak děje podle slova Páně.

¹ Srov. Ef 6,17. ² Srov. Mt 1,21. ³ Srov. Žl 62,1. ⁴ Srov. Ef 6,17. ⁵ Srov. Kol 3,10.

⁶ Srov. Řím 10,8. ⁷ Srov. Kol 3,17; 1 Kor 10,31. ⁸ Srov. Ef 6,14.16.17. ⁹ Mt 10,20.

¹⁰ Iz 11,4. ¹¹ Žid 4,12. ¹² Žl 120(119),4.¹³ Žl 27,3. ¹⁴ Žl 23(22),5. ¹⁵ Mt 4,4. ¹⁶ Srov. Lk 2,19.

¹⁷ Srov. Sir 48,1.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Řím 13,12.14; Žl 119(118),105

Odložme skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla. *
Oblečme se v Pána Ježíše Krista.

V. Svítilnou mým nohám je tvé slovo a světlem mé stezce. *
Oblečme.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Ranní chvály

Antifona k Zachariášovu kantiku

Hospodin je mým dědičným podílem; blaze člověku, který v něj doufá.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA +

Všemohoucí Otče, tys povolal svatého Nonia, aby odložil zbraně a pod ochranou Panny Marie sloužil Kristu; na jeho přímluvu nám dej, ať k tobě přilneme celým srdcem a přemáháme zlo dobrem. Prosíme o to skrze tvého Syna...

Nebo:

Bože, dárce pokoje, buď s námi, když se po vzoru svatého Nonia zříkáme touhy po moci a chceme být služebníky všech, a na jeho přímluvu daruj celému světu svůj pokoj a mír. Prosíme o to skrze tvého Syna...

Nešpory**Antifona ke kantiku Panny Marie**

To je vítězství, které přemohlo svět: naše víra.